

Margje Woodrow

KICK- OFF

Keep your friends close, but your enemies closer.

Ik haat deze uitspraak. Toch heb ik de zin met dikke zwarte stift op een briefje geschreven en boven mijn bed gehangen.

Omdat ik hem nodig heb. Elke ochtend wanneer ik wakker word. Elke avond voordat ik ga slapen.

Een herinnering: hou je vijanden dicht bij je. Volg hun acties heel precies. Dat helpt je bij je eigen plan.

Mijn plan vraagt precisie. Geduld. En lef.

Het zal lastig zijn. Spannend ook. Misschien zelfs eng.

Maar ik zal krijgen wat ik wil. Daar ben ik honderd procent van overtuigd.

Dit wordt de kick-off waar ik al zo lang over fantaseer.

Pien

‘Cody, kom hier!’ Roepen, smeken, boos doen... Het heeft geen zin. Mijn eigenwijze teckel heeft in het bos een spoor van een konijn gevonden. Ik hoor hem ergens tussen de bomen jankerig blaffen en kan alleen maar hopen dat hij het snel opgeeft. Ik check de tijd op mijn telefoon. Zeven over negen. Gefrustreerd schop ik een dennenappel weg. Zo stom dat ik me liet overhalen door zijn ga-met-mij-naar-de-loslooproutesmeekoogjes. Over precies drieëntwintig minuten komen Anke en haar moeder me ophalen om naar de laatste selectietraining te gaan. Ze zijn altijd heel stipt en hetzelfde verwachten ze van mij. We móéten op tijd op de hockeyclub zijn. De KNHB-coach stuurde vorige keer een meisje van Oranje-Zwart weg, omdat ze vijf minuten te laat het veld op rende. ‘Tien uur is tien uur.’ Dat ze met haar ouders in de file stond, maakte

niks uit. 'Als je bij de top wilt horen, hou je met zoiets rekening,' zei hij.

Vandaag is mijn laatste kans om op te vallen. De vorige trainingen gingen goed, maar niet super. Ik was zo erg onder de indruk van een paar andere meiden dat ik niet voluit speelde. Anke en ik konden elkaar niet vinden op het veld. Terwijl dat anders wél het geval is. We worden niet voor niets 'het gouden duo' genoemd. Tijdens de selectietrainingen is Anke opeens opvallend energiek en fel. Zelf is ze ervan overtuigd dat ze heel goed speelt, maar eerlijk gezegd is dat niet zo. Tot nu toe kreeg ik nog geen enkele bal echt strak van haar aangespeeld.

Ik word uit mijn gedachten gehaald door Cody, die tegen me opspringt. Hij hijgt en heeft zijn typische bezen ik-was-op-konijnenjacht-blik. Kwijl drupt uit zijn bek. Door mijn lichaam golft een stroom van opluchting. Ik kan nog op tijd zijn. Vlug aai ik over zijn kop, klik de riem aan zijn tuigje en begin te lopen. Hij volgt me braaf, maar na een paar meter zet hij zich schrap. 'Nee, Cody, nu even niet snuffelen.' Zachtjes trek ik aan de riem. Hij klauwt zijn voorpoten in de grond en staart naar de dennenbomen links van het pad. De haartjes op zijn rug komen overeind. Hij gromt.

'Wat zie je nou weer?' kreun ik hoofdschuddend. 'Is niks. Kom op, jij hebt je pleziertje wel gehad.' Weer trek ik aan de riem, iets harder nu. Hij maakt zichzelf zwaar, maar ik geef niet op. 'Dit doe je jezelf aan,' mopper ik terwijl ik hem meesleep.

Opeens zie ik vanuit mijn ooghoeken iets bewegen.

Een harde krak.

Geritsel.

Ik stap achteruit.

Een konijn schiet rakelings voorbij.

Piepend springt Cody op. Voor een kleine hond is hij ongelooflijk sterk. Ik struikel over een uitstekende boomwortel, maar blijf gelukkig in balans. ‘En nu is het klaar,’ zeg ik streng. ‘Meekomen, jij.’ Ik til hem op, negeer zijn gespartel en loop snel verder. In mijn hoofd ga ik na wat ik nog moet doen. Tas inpakken, hockeystick tapen en als het kan eet ik een bakje yoghurt met granola en honing. Het zijn pittige trainingen, dus ik móét van tevoren iets eten wat energie geeft. Gelukkig heb ik mijn trainingskleren en kunstgrasschoenen al aan.

Cody stopt eindelijk met zijn verzet. Hij legt zijn kop in mijn hals en hangt zwaar in mijn armen. Ach, denk ik. Elf kilo met me meezeulen is een topwarming-up. Zijn natte baard kriebelt tegen mijn huid. Ik lach in mezelf. Op Cody kan ik gewoon niet lang boos zijn. Maakt niet uit wat hij doet. Ik geef hem een kusje en zet hem na een paar honderd meter toch weer op de grond.

‘Hoi,’ hoor ik opeens een bekende stem achter me zeggen. ‘Tegen je hond doe je wel lief.’

Cody begint te kwispelen, maar ik knijp mijn kiezen op elkaar. Nee hè? Ik draai mezelf om en zeg ‘hoi’ terug tegen Lukas.

Zijn donkere haar zit slordig onder de capuchon, zijn handen losjes in de zakken van zijn hoodie gestoken en die blik... Ik krijg er weer de kriebels van.

‘Wat doe je hier?’ vraag ik met overslaande stem.

Hij haalt zijn schouders op, alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat hij zo vroeg in de ochtend zonder hond in het bos is. ‘Gewoon. Wandelen. Mag dat niet?’

‘Eh, jawel,’ zeg ik, al schieten er meteen allerlei gedachten door mijn hoofd. Hij haat wandelen. Vindt het saai. Tijdverspilling, volgens hem. Is hij me

gevolgd? Het is niet de eerste keer deze week dat hij ineens opduikt. Gisteren stond hij in dezelfde supermarkt. Eergisteren fietste hij opeens vlak achter me. Ik vond hem echt leuk. Maar nu? Ik ben eigenlijk opgelucht dat het over is.

Lukas kijkt kort naar Cody en dan weer naar mij.

‘Ik eh, ik heb eigenlijk erge haast,’ zeg ik.

‘Weet ik.’ Hij glimlacht. ‘Selectietraining, toch?’

Mijn hart begint sneller te kloppen. Weet hij dit van Sem? Of Justus? Ze trekken veel met elkaar op. Ik knik. ‘Begint om tien uur. Dus ik moet echt gaan. Ik zie je wel weer. Doei.’ Ik geef een rukje aan Cody’s riem en loop door. Hij stribbelt gelukkig niet tegen.

‘Waarom reageer je niet op mijn berichtjes?’ roept Lukas me na.

‘Ga ik nog doen,’ roep ik terug, terwijl ik mijn pas versnel. ‘Echt.’ Ik hoop dat hij niet hoort dat ik lieg.

Algauw hoor ik zijn snelle voetstappen achter me.

Ga weg, smeeik ik vanbinnen.

Een hand op mijn schouder. ‘Wacht nou even,’ zegt hij. ‘Ik wil het begrijpen. Je móét me uitleggen waarom het over is.’

Ik duw zijn hand weg. ‘Niet nu, oké? Ik ben al laat.’

‘Wanneer dan wel?’

‘Vandaag nog,’ zeg ik om van hem af te zijn.

‘Meen je dat?’

‘Ja,’ verzucht ik.

‘Zweer je het?’

‘Ja.’

‘Op Cody?’

Ik kijk naar Cody, aarzel, maar geef dan toe.

Pien

Ik doorzoek mijn tas. Zit alles erin? Scheenbeschermers, check. Mijn beetje, check. Bidon, check. Extra shirt, check. Het rolletje tape stop ik in de zak van mijn Trainingsjack. Ondertussen eet ik een banaan. Geen tijd meer voor yoghurt. Ik stop met kauwen. Rommel nog een keer in mijn tas. Wat vergeet ik? Door het opgejaagde gevoel kan ik er niet op komen. Opschieten. De stroom aan berichtjes van Lukas lees ik niet eens. Mama zei dat ik hem op een zachte manier moest afwijzen. Heb ik drie weken geleden ook gedaan, maar hij wil er niks van weten. Het alarm op mijn telefoon verstoort mijn gedachten. Tijd om te gaan. Precies op het moment dat ik naar buiten snel, stopt de Volvo van Ankes moeder voor ons huis. Het achterportier wordt van binnenuit geopend en Anke gebaart vanaf de passagiersstoel dat ik op moet schieten.

‘Jaja,’ mompel ik. ‘Ik ben er toch?’

Ik zet mijn spullen naast die van Anke en stap in. ‘Goeiemorgen,’ zeg ik. ‘Fijn dat ik weer mee kan rijden.’

‘Tuurlijk, joh,’ zegt Anke opgewekt. Maar haar rode ogen en haar vlekkerige huid verraden iets anders. Heeft ze gehuild? Zouden het de zenuwen zijn? Of had ze weer gedoe thuis? Haar moeder kan zó heftig reageren, vooral als Anke niet precies doet wat zij wil. Ik heb het een paar keer meegemaakt... hoe ze haar afsnauwt, kleineert. Elke keer voelde ik medelijden met Anke.

Ik pak de tape en klem mijn hockeystick tussen mijn voeten.

‘Ben je er klaar voor?’ Ankes moeder kijkt over haar schouder.

‘Ik geloof van wel.’

‘Hebben je ouders het fijn op Curaçao?’

‘Heel erg,’ antwoord ik. ‘Gisteravond hebben we nog gevideobeld. Ik kreeg een tour door jullie huis. Echt groot. En heel mooi ingericht.’

Ankes moeder knikt tevreden. ‘Zeg maar dat schoonmaken niet nodig is. Daar heb ik iemand voor.’

‘Oké. Zullen ze blij mee zijn.’

‘Ik hoop dat de vakantie ze goeddoet,’ verzucht ze terwijl ze wegrijdt. ‘Het is niet niks wat ze allemaal voor hun kiezen hebben gekregen.’

Ik knik. Wat ze zegt is aardig, maar haar toon is onderkoeld.

De afgelopen maanden waren zwaar voor mijn ouders. Mama zorgde bijna dag en nacht voor oma, die steeds zieker werd en vorige maand overleed. Papa hing tegen een burn-out aan vanwege dingen die misliepen tijdens de bouw van een appartementen-

complex. Hij had ruzie met de gemeente waardoor alles vertraging opliep en papa de opdracht dreigde te verliezen. Gelukkig helpt Ankes vader hem met een investering, waardoor het goedkomt. De bouw wordt gered, maar papa is letterlijk ziek van alle stress. Van mijn eerste drie selectietrainingen kreeg hij weinig mee. Niks voor hem. Hij is mijn trouwste supporter.

‘Heb je er zin in?’ vraagt ik. ‘Klaar voor de laatste training?’

‘Jawel, ik ben alleen supernerveus,’ antwoordt Anke.

Dus toch de zenuwen, denk ik. Net als ik haar gerust wil stellen, is haar moeder me voor. ‘Is nergens voor nodig,’ zegt ze streng. ‘Ik weet wat de coach zoekt en dat is onder andere een sterke middenvelder. Als je doet wat we hebben besproken, dan neemt hij je op in de selectie. En die verdedigster van Klein Zwitserland kiest hij ook. Misschien de spits van Pinoké, maar dan moet ze wel wat feller zijn dan vorige keer. Zelfde geldt voor dat meisje van Den Bosch.’

Het steekt een beetje dat Ankes moeder mij niet noemt. Ben ik in haar ogen kansloos? Doet ze dit expres? Al sinds Anke en ik in hetzelfde team zitten, heb ik het gevoel dat ze ons als rivalen ziet. Ze houdt bij wie het meest scoort. Of wie van ons twee het meeste balbezit heeft. Toen ik werd aangewezen voor de strafcorners, kreeg ze het via de coach voor elkaar dat Anke en ik de strafcorners om de beurt gingen nemen. Hoevel het vervelend is, lachen Anke en ik er maar om.

Terwijl ik luister naar hoe Ankes moeder de andere meisjes analyseert, tape ik de bovenkant van mijn hockeystick. Een paar keer begin ik opnieuw, omdat de tape niet strak genoeg zit. Ondertussen pep ik mezelf op. Ook al is Ankes moeder een oud-speelster van het

Nederlands elftal en heeft ze veel verstand van hockey, ik ben zeker niet kansloos. Mijn techniek is goed. Mijn spelinzicht ook. Ik ben fit. Snel. Ik scoor makkelijk. Vandaag laat ik dat allemaal zien aan de KNHB-coach. En ik zorg ervoor dat ik met plezier speel. Zoals papa altijd zegt: 'Plezier hebben in je sport is het allerbelangrijkste, Pien. De rest is bijzaak.' Het punt is alleen: ik wil zo graag meer.

Opeens schiet me te binnen wat ik ben vergeten. Van schrik hap ik naar adem. Hoe kan ik nou zo stom zijn? Zonder puffer krijg ik het heel zwaar. De coach weet niks van mijn benauwdheid. Het is geen astma, maar een allergie voor bepaalde boomsoorten waardoor ik astmatische klachten krijg. Eigenlijk durfde ik het niet te verzwijgen op het formulier dat we van hem moesten invullen, maar Anke zei dat ik het juist wél moest doen. 'Anders sta je met meteen 20-0 achter. Hij kiest eerder een spits zonder piepende longen, toch?'

Ik knikte.

'Nou dan, niks zeggen. Zie het als een leugentje om bestwil.'

Ik leun tussen de twee voorstoelen in. 'Eh, heel erg sorry,' zeg ik. 'Maar ik ben iets belangrijks vergeten. Kunnen we alsjeblieft omdraaien?'

'Nee,' antwoordt Ankes moeder meteen. 'Op de navigatie zie ik dat we twee minuten voor tijd aankomen.'

'Wat ben je vergeten?' vraagt Anke. 'Toch niet je bitje, hè? Want dan heb je echt een probleem.'

'Mijn puffer,' zeg ik paniekerig.

'O, nee. Mam? Pien kan niet zonder.'

Ankes moeder denkt even na, maar schudt dan haar hoofd. 'Sorry, gaat niet lukken.'

Het is fris, maar de zon hangt hoog boven het veld en verwarmt mijn rug. Ik sta op de sprintlijn tussen de andere meiden in en wacht op de 'go' van de assistent-trainer. Hij is net als Ankes moeder en de coach een oud-international. Vier jaar geleden won hij als speler nog het EK.

We moeten vijf rondjes om het veld rennen in ons eigen tempo. In totaal zijn we met twintig meiden, afkomstig van verschillende clubs uit Nederland.

In de kleedkamer kon ik wel huilen van blijdschap toen ik een reservepuffer in het zijvakje van mijn tas vond. *Dankjewel, mama. Jij denkt ook aan alles.* In het toilet nam ik twee puffen. Het voelde stom om het stiekem te doen.

Het fluitsignaal klinkt. Iedereen beweegt tegelijk naar voren, alsof we aangestuurde robots zijn. Terwijl ik ren, bekijk ik vanuit mijn ooghoeken de meiden naast me. Links van me het meisje van Kampong. Bruin haar, strak in een staart, haar gezicht is uitdrukingsloos, maar ik weet hoe fanatiek, snel en sterk ze is. Haar forehand is dodelijk, maar dat is de mijne ook.

Rechts van me rent de spits van Oranje-Zwart. Ze heeft als enige van ons kort haar. Haar hoofd komt tot aan mijn schouders, ik schat haar een meter vijftien. Ze is ondanks haar lengte supersnel. En gevaarlijk, want ze staat altijd goed vrij, klaar om te scoren.

'Go, meiden, go,' hoor ik de assistent roepen. 'Hou dit tempo vast.'

Zelfs de warming-up voelt als een test. Alsof ze ons nu al scherp in de gaten houden. Ik blijf in het midden van de groep en hou mijn ademhaling onder controle.

Anke rent aan kop. Het viel me de vorige trainingen ook al op, maar ze is echt in topconditie. Zou het door

de sportschool komen? Sinds een tijdje gaat ze er met Chiara voor krachttraining naartoe. Ik vind het flauw van mezelf, maar als ik hun video's op de socials zie, voel ik me soms een beetje buitengesloten. Ze dragen dezelfde Gymshark-sportpakjes, hebben allebei een witte Nike-tas en een lichtroze Stanley-cup. Als Chiara ook donkerblond haar zou hebben in plaats van zwart, dan leken ze wel zusjes.

Vooroverbuigen. Schouders losdraaien. Been zwaaien. We staan in een halve cirkel rond de assistent die de oefeningen voordoet.

Ik hou mijn lach in als ik zie hoe fanatiek Anke aan het stretchen is. Opeens gaat er een schok door me heen. Staat Lukas nou aan de kant? Zijn gezicht verschoen in de capuchon van zijn hoodie. Of verbeeld ik het me?

‘Niet overstrekken, Anke,’ waarschuwt de assistent. ‘Rustig aan. Wees zuinig op je hamstrings.’

Na het rekken en strekken volgen loopvormen. Hakken-billen, knieheffen, zijwaarts over de breedte van het veld. Mijn hartslag stijgt, mijn ademhaling wordt sneller en de adrenaline stroomt door mijn lijf. Het tempo van de training is hoog. Al snel gaan we over op baloefeningen. We worden in tweetallen verdeeld. Ik met het meisje van Kampong. We moeten *passen* op snelheid. Eén tik, dan doorlopen.

De bal komt hard. Ik vang hem op met de binnenkant van mijn stick en duw hem fel terug. De *passpush* is een van mijn favorieten.

Mijn handen zijn klam, maar dankzij de nieuwe tape heeft mijn hockeystick een goede grip. Eigenlijk heb ik een nieuwe nodig, maar ik heb het geld nog net niet bij elkaar. Morgen moet ik weer werken bij het

Boshuis. Hopelijk geven de mensen veel fooi, dan heb ik wel genoeg.

Het eerste deel van de training is bijna afgelopen. Daarna komen er verschillende partijvormen aan bod. Ik ga vlammen. Ik voel het gewoon.

We mogen even pauzeren. Mijn bidon is al leeg, maar ik heb nog steeds dorst. Kan ik hem snel bijvullen met water? Een extra puf kan ik ook wel gebruiken. Ik kijk naar de coach. Staat hij klaar? Nee, hij en de assistent zijn druk in gesprek met een groepje ouders. Dit duurt vast nog een poosje, dus ik trek een sprintje naar de kleedkamer.

Anke is er ook.

Ze staat over haar tas gebogen, met haar rug naar me toe.

‘Hé,’ zeg ik.

Verschrikt kijkt ze om. Een felgekleurde pot valt uit haar handen. Neonroze poeder stuift in het rond en een plastic maatschepje klettert op de tegelvloer. Het is net rattengif.

Ankes ogen flitsen onrustig heen en weer. Ze zakt door haar knieën om het poeder op een hoopje te vegen. ‘En bedankt,’ moppert ze. ‘Had je niet even kunnen waarschuwen?’

‘Waarvoor?’ vraag ik.

‘Dat je binnenkwam.’

‘Wat doe je?’

‘Niks.’

‘Wat is dat voor spul?’

‘Dat zie je toch?’ snauwt ze.

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik heb geen idee.’

Anke zucht geërgerd, maar geeft geen antwoord. Ze schept het poeder terug in de pot, komt overeind en lepelt wat in haar mond. Daarna neemt ze een slok

water uit haar bidon. 'Wil je ook een *scoop*?'

'Van wat?'

'Het is megapep,' antwoordt ze schouderophalend. 'Maakt me superscherp.'

'Laat eens zien.' Ik loop naar haar toe en lees wat er op de pot staat. 'Shockburn, ultra strong for kick off.' Ik kijk haar aan. 'Is dit niet een soort doping?'

Anke knikt. 'Werkt fantastisch. Hierdoor kan ik duizend procent geven. Het zorgt ook voor veel meer focus. Pak maar, hoor.'

Ik leg mijn hand op haar arm. 'Doe weg. De coach heeft al moeite met energiedrankjes. Dat was voor hem een reden om iemand uit de selectie te zetten. Dus dan vindt hij dit...'

Ze duwt mijn hand weg. 'Ga jij het vertellen?' Haar toon is opeens scherp.

'Eh... nee. Ik ben geen snitch, dat weet je.'

'Gelukkig. Ik dacht al. Want mij hoor je ook niet over jouw puffer, toch?'

Ik schrik van haar vijandige blik. 'Is toch heel wat anders?'

'Vind je?' Anke roert in de pot, legt haar hoofd in haar nek en werkt nog een schep naar binnen.

'Je speelt er niet beter door. Dat denk je misschien. Tijdens de vorige training vloog je alle kanten op. Je was helemaal hyper en zelfs een beetje agressief. Je hebt dit niet nodig.'

Haar ogen vliegen open. 'Hyper en agressief?' herhaalt ze. 'Je maakt een grapje.'

'Nee, ga gewoon hockeyen zoals je altijd doet.' Ik steek mijn hand uit. 'Geef eens.'

Ik lees vertwijfeling op haar gezicht. Toch overhandigt ze me de pot.

'Hoeveel heb je al genomen?' vraag ik.

‘Vier *scoops*. Misschien vijf.’

‘Zoveel?’ Ik scan het etiket. Eén *scoop* staat gelijk aan twintig koppen koffie. Ik slik. ‘Dit is mega, echt me-ga-heftig. Je hart kan op hol slaan.’ Ik klink zoals mama tegen me praatte toen ze een leeg blikje Red Bull op mijn kamer vond.

Anke schiet naar voren. ‘Je doet alsof het drugs is.’

Ik stap achteruit.

‘Geef terug,’ zegt ze.

Ik druk de pot stevig tegen mijn borst. Mijn hart bonkt als een gek, alsof ik zelf een aantal *scoops* opheb. ‘Ik laat jou dit niet doen. Echt niet.’

Spanning knettert als elektriciteit tussen ons in.

Wanneer ik wil zeggen dat we terug naar het veld moeten, fluistert Anke: ‘Je snapt het niet. Ik voel die druk de hele tijd.’ Haar armen bungelen langs haar lijf. ‘Je weet hoe mijn moeder is. Als ik niet perfect speel, ben ik niks.’ Ze buigt haar hoofd. ‘Dus geef me nog één schepje.’

Als ik niet meteen reageer, zegt ze: ‘Please. Jij hebt het niet nodig. Jij bent zoveel beter dan ik. Jij hebt die x-factor. Ik niet. Ik moet altijd tot het gaatje gaan en dan nog is het net niet genoeg. Dat fitnessen doe ik echt niet voor mijn lol, hoor.’ Ze zucht. Een snik komt mee. ‘Je moet mijn moeder eens horen praten. Iedere keer weer vergelijkt ze me met jou.’

Het liefst geef ik haar een knuffel. Maar ik heb de pot vast en ik wil niet dat ze hem terugpakt. In de verte hoor ik het fluitje. Shit, ze gaan beginnen. Ik stop de pot in mijn tas en hou daarna mijn bidon onder de kraan.

Als Anke en ik even later naar buiten snellen, zeg ik: ‘Je bent zeker niet niks. Nooit. Voor mij ben je alles. Ik snap dat je door wilt, dat wil ik ook. Maar dat spul...’

Ik schud mijn hoofd. ‘Op het veld fixen we het wel. We doen gewoon ons kunstje. Jij geeft strakke passes op mij en ik tik de bal erin. Oké?’

‘Oké,’ verzucht ze.

Bij De Fontein verschenen van Margje Woodrow:

Verwoest

Snitch

Buitenspel

Fake trip

Smash

Shame on you

Kater

Payback

www.margjewoodrow.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2025 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Nanja Toebak, 's-Hertogenbosch

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Thank you so much for your awesome pictures:

Tatiana Roque

Leah Knight

Tre Burgess

Tristan Dui Kjartansson

Micky Woodrow

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8060 6

ISBN e-book 978 90 261 8168 9

ISBN audioboek 978 90 261 8167 2

NUR 284, 285